

БОЖИДАР БОЈОВИЋ, НЕКАДАШЊИ ЛИДЕР СРПСКЕ НАРОДНЕ СТРАНКЕ И ЈЕДАН ОД ОСНИВАЧА СРПСКЕ КУЋЕ, У ИНТЕРВЈУУ ЗА „ДАН“ ПОРУЧИО

Српска кућа да штити националне, а не партијске интересе

Један од оснивача Српске куће и некадашњи лидер Српске народне странке Божидар Бојовић оцијенио је у интервјуу за „Дан“ да је у Црној Гори у току идентитетски геноцид над Србима.

Он је рекао да не разуме како поједине политичке опозиционе странке за 15 година нијесу успјеле да изведе новог човјека и лидера, као и да не разуме због чега Српска кућа у Подгорици још није отворена, а свечано отварање је било најављено за Видовдан 2017. године.

Како је рекао, пројекат Српске куће морао би бити изнад партијских и страначких интереса и никако се не би смио подвести под партијске интересе.

Како оцјењујете положај Срба у Црној Гори данас?

– Актуелни режим спроводи идентитетски геноцид над Србима у Црној Гори. Према Ђукановићевом државном пројекту, нема стабилне црногорске државности без асимилације српског народа и стварања виртуелне већине црногорске националности. И све је подређено остваривању тог циља. На срамоту оворемених такозваних демократа Европе, који се декларативно боре за владавину људских права, српском народу у Црној Гори се укидају темељне вриједности његовог цивилизацијског постајања и опстајања – језик, вјера и писмо. Један дуги програмирани процес одвајања православног државотворног народа Црне Горе од изворног источноправославног цивилизацијског круга на овим просторима тиња вјековима. Међутим, сада носи све елементе геноцидности јер је вођен руком политички посрнутих који су на власт дошли с улице и спремни су на све само да би сачували свој прљави новац. А да би се истински сагледао и доживио садашњи положај Срба, довољно је да је само један једини дан буде Србин у Црној Гори. У суштини, на

■ Мора се хитно ријешити статус и организација Српског културног центра у Црној Гори. Ако се настави као до сада, себи не бих могао дозволити да будем подстанар у кући која се гради од крова, а не од темеља – истакао је Бојовић

сцени је самоуништавајући процес у којем нестаје Црне Горе. Пророчки се остварују ријечи Ђиласовог ратника са Мојковца: „Биће Срба и без Црне Горе, али Црне Горе без Срба неће бити“.

Један сте од оснивача Српске куће. Шта мислите о оцјенама да је приватизована и да не служи сврси којој је намијењена?

– За похвалу је иницијатива лидера Нове српске демократије према Влади Републике Србије да се оснује Српска кућа у Црној Гори (назив Српска кућа у Црној Гори доживљавам пежоративно и сматрам да то треба да буде Српски културни центар). Свакако, за похвалу је и одлука Владе Републике Србије да јавно дијели знатна средства за реализацију овог за српски народ, не само у Црној Гори, веома значајног пројекта. То је први пут од отцјепљења Црне Горе да званична власт у Србији, кроз програм Декларације о

опстанку српске нације, отворено стаје у заштиту српског народа у Црној Гори.

Пружа се могућност за оснивање институције културно-информативног центра Срба у Црној Гори, институције која би својим програмом и активностима требало да буде, првенствено, културни, надстраначки носилац борбе против асимилације и насилничког удаљавања српског народа у Црној Гори од изворног источноправославног цивилизацијског круга и превођења у западнокатолички. Улог и одговорност су велики, првенствено политичких странка и Владе Републике Србије, који су иницирали овај подухват. За једне и друге, то је испит националне, етичке и политичке зрелости и одговорности. За политичке странке то је још и испит и провјера да ли ће се залагати за институцију Српског културног центра свих Срба у Црној Гори, институцију која ће бити но-

Бојовић

силац и чувар српског културног наслеђа у Црној Гори и шире, или ће бити вођене ускостраначким интересима. Влада Републике Србије треба да покаже да ли ће наставити да помаже до пуне афирмације институцију чији значај превазилази границе Црне Горе, или ће, задовољавајући се учињеним, пустити да се ова, изложена административним замкама подгоричког режима, угаси.

Прихватио сам позив да будем један од акционара у оснивању, под условом да то буде културни центар свих Срба у Црној Гори, без обзира на страначку припадност, и да центар буде отворен за укључивање људи од значаја који нијесу акционари. И наравно да ће се у организационом смислу поштовати принцип акционарског друштва. И „кумовао“ сам да неколико угледних ванстраначких личности прихвати да буду акционари.

Прошло је више од годину како је за Видовдан 2017. године најављивано свечано отварање Српске куће. Без обзира на све проблеме којима је изложена од подгоричког режима, по оном што је до сада урађено, рекао бих да смо далеко од оног што би та значајна институција требало да буде. Ако институција не буде организована и радила на принципу акционарског друштва, са легалним избором органа, дефинисаним програмом и радом који ће штитити националне, а не страначке интересе (што је до сада био случај), ако Влада Србије не буде издешавала помагала реализацију пројекта, још једна сламка спаса за Србе у Црној Гори нестаће у вртлозима лудих вјетрова и несрећних времена. Мора се хитно ријешити статус и организација Српског културног центра у Црној Гори. Ако се настави као до сада, себи не бих могао дозволити да будем

подстанар у кући која се гради од крова, а не од темеља.

Како оцјењујете положај у којем је данас Српска православна црква у Црној Гори?

– У Црној Гори никада не могу, без потреса и страдања државотворног народа, заживјети на дуже вријеме двије политике: прва која негира државност Црне Горе и друга која би да затре српско национално биће државотворног народа Црне Горе и његову биолошку припадност источноправослављу. Митрополија црногорско-приморска Српске православне цркве је од оснивања прве епископије на Превлаци код Тивта у 13. вијеку до данас била и остала стожер државности Црне Горе и темељ духовности њеног државотворног народа. Зна Ђукановић снагу Митрополије црногорско-приморске Српске православне цркве, симбиотички повезану са државотворним народом, и зна за безрезервну подршку Српској православној цркви свеколиког православног хришћанства, озваничену на освећењу Храма Христовог васкрсења у Подгорици. Зна он добро да процијени када је „велика мачку говеђа глава“ и да би отворени сукоб са СПЦ и Митрополијом црногорско-приморском значио и његов политички крај. Уз то, зна он да у „својим редовима“ има и оних који вјерују у Бога, који знају шта значи вјероломство, оних који су спријечили рушење божјег храма на Румији и чија се ријеч далеко више пита него оних декларисаних Срба „корисних идиота“ који му вјерно служе у остваривању антисрпског пројекта.

Као препредени политичар и непревазиђени конвертит, он прибјегава ниским, приземним ударима иманентним његовом политичком хабитусу. Зато су Митрополија црногорско-приморска и друге епархије Српске православне цркве у Црној Гори изложене насиљу, које је горе од свих које су им у прошлости наметали страни завојевачи. Но, свака сила за вијека, а ниједна довијека. Српска православна црква и њена Митрополија црногорско-приморска никада не могу бити странац у Црној Гори.

Б.ЈЕЛОВАЦ
М.ВЕШОВИЋ

Потребна су нам нова лица у политици

По Вашем суду, какви су односи у опозицији у Црној Гори и шта бисте савјетовали опозиционим лидерима?

– Као никада до сада, опозициону сцену у Црној Гори карактерише бројност странака, програмска хетерогеност, супротстављени ставови и недостатак наде да ће се и у даљој будућности постићи антирежимско јединство. Част изузетима, али све то ми више личи на конгломерат интересних група него на политичке странке са јасно дефинисаним програмима, које су спремне да превазиђу програмске разлике, или да их бар привремено замрзну, па чак и личне анимозитете, и удруже се у заједничкој борби против однарошеног, корумпираног режима. Онако како су то некада урадили Народна странка и Либерални савез. С друге стране, неприхватљиво је да се у појединим странкама пуних 15 година није афирмисао ниједан нови политичар који завређује пажњу и повјерење. Да не говорим о неопходном бројнијем генерацијском успону, генерацијском поштовању и генерацијским смјенама.

Када су у питању странке које се програмски залажу за рјешавање проблема српског народа у Црној Гори, неопходно је суочити се са

истином. Монтиране афере, брутални удари на политичке представнике српског народа, али и пропусти, уз недостатак дефинисане стратегије, у значајној мјери су ослабили изгледе за успјешну одбрану националних интереса. Страначка реорганизација, са обједињавањем у странку са некадашњим именом Српске народне странке, која је била симбол успона и отпора однарошеном Ђукановићевом режиму, намеће се као логично рјешење. У времену када је приоритетни циљ да се спријечи асимилација српског народа у Црној Гори, не може странка која се „скрива“ иза несрећно наметнутог имена, које не зна ни половина њеног чланства, бити политички предводник у остварењу тог циља. Кадровске промјене не смију бити грубе, радикалне, јер се тако, неминовно, стварају нове подјеле. Постоји начин да се водећи политичари помјерају, али и сачувају као значајан фактор у политичкој борби и националном програму за биолошки опстанак српског народа у Црној Гори.

Ово тим прије јер се на политичкој сцени називу појединци и неке нове политичке снаге које завређују национално повјерење јер су утемељени на изворним, традиционалним вриједностима црногорског српства.